

Sara lui Avraam: Mama noastră până la sfârșit

10 decembrie 2005

Gili Cârstea

Biserica rămășiței pretinde, corect, că ea este continuatoarea reformei protestante. Susținând credința apostolilor, ea se mândrește cu un pedigree ale cărei ramificații se întind până la Avraam, părintele tuturor credincioșilor. Am putea spune însă, privind istoria noastră denominațională, că am moștenit mai mult toanele Sarei decât statornicia și demnitatea soțului ei.

Familia aceasta de moștenitori ai neprihăririi lui Hristos a avut aprinse și îndelungate sesiuni de rugăciune pentru ca Dumnezeu să Se milostivească de ei și să-i binecuvânteze cu cel puțin unul dintre miile de urmași promiși care se profilau pe firmament. Nu a existat altar familial în care Sara să nu strige la Dumnezeu după „puterea” și „fericirea” de a deveni mama tuturor credincioșilor. Dar anii treceau și binecuvântarea nu se ivea. Când nu mai exista nici o posibilitate naturală ca ei să obțină un urmaș, Sara descoperă într-o bună zi că este însărcinată. Bucurie mare? Ascultați ce spune Sara: „Dumnezeu m-a făcut de răs; oricine va auzi, va râde de mine” (Gen 21:6).

Așa s-a întâmplat mai mereu cu poporul lui Dumnezeu. De câte ori ne-a binecuvântat, ca răspuns la îndelungi și înfocate rugăciuni, El ne-a făcut de răs.

Poporul ales se rugase sute de ani să le fie trimis Mesia. Dumnezeu a răspuns, oferindu-le un Învățător al neprihăririi venit din Nazaret, lucru care i-a umplut de rușine până în ziua de azi. Ei așteptau un conducător viteaz, iar Dumnezeu le-a trimis o mână de pescari din Galileea, care „aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice” (TM 70).

Mai recent, continuatorii reformei protestante așteptau și ei cu dor sosirea ploii târzii și a mării strigări, fără să știe nimic despre cadoul genetic moștenit de la mama Sara. Sperau că ploaia târzie va fi zgomot și lumină, putere și spectacol public. Dar Dumnezeu ne-a făcut din nou de răs, trimitând tot „un învățător al neprihăririi” în persoana celor doi pastori tineri, Jones și Waggoner. Ca și înaintașii lor, ei aduceu învățături noi și ciudate care pun și astăzi în mare dificultate teologia adventă, iar cei mai mulți cărturari ai noștri se simt și se exprimă exact ca Sara atunci când a sosit binecuvântarea.

Generația prezentă a bisericii rămășiței se roagă și ea, și speră că Dumnezeu va revărsa peste noi, cândva, Duhul Său în măsură bogată, împuternicind biserica să proclame lumii „ultima solie de har.” Deși nu crede că „marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos” în 1888 la Minneapolis, biserica speră încă într-o intervenție miraculoasă a lui Dumnezeu pentru încheierea lucrării.

Ce vom face dacă și de data aceasta El ne va trimite niște anonimi lipsiți de orice pregătire teologică, fără farmece deosebite, care vor aduce „învățăături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice”? Vom suporta noi rușinea aceasta mai bine decât înaintașii noștri? Vom recunoaște că nu ne-am făcut datoria de a săpa „sub gunoiul erorilor” spre a descoperi adevărurile „mari” rămase ascunse de la ziua cincizecimii? Ne vom cere scuze, ca niște bărbați de caracter, celor care au încercat să ne ajute în toți acești ani să privim la caracterul lui Dumnezeu prin prisma crucii de la Golgota? Vom recunoaște în fața bisericii și a lui Dumnezeu că am ținut „departe de lume” unica soluție la nenorocirile omenirii, împiedicând solia neprihănirii lui Hristos să pregătească Mireasa pentru nunta Mielului? Vom plânga „între tindă și altar” fragmentarea fără precedent din biserică, adusă de încăpățânarea noastră că „avem tot adevărul” și nu avem nevoie de „buruienile” teologice ale solilor lui Dumnezeu declarați a avea „acreditare divină”?

Este evident că ne este rușine să spunem lumii ceva despre solia 1888, dar ea este exact binecuvântarea pentru care se rugase poporul acesta patruzeci de ani. Poate ne fac de râs cei care insistă că binecuvântarea era ascunsă chiar în solia „neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea,” așa cum a fost ea „prezentată de frații Jones și Waggoner.” Suntem revoltați de câte ori cineva ne reproșază că la Minneapolis L-am tratat pe Hristos „exact cum L-au tratat iudeii,” și continuăm să-L tratăm la fel până astăzi.

Dacă Dumnezeu va rămânea consecvent – așa cum Îl cunoaștem – cu siguranță ne va face din nou de râs în descoperirea ultimelor raze de lumină, a ultimei solii de har către lume. Când Solul Legământului Se va pregăti să intre „deodată” în templul Său, poporul acesta va demonstra pentru ultima oară că nu știe ce așteaptă de la „ziua Domnului” (Amos 5:18).